

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **B. B.**, v České republice pobytem K. V.
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1,
Opletalova 25

proti
žalované: **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem
Praha, náměstí Hrdinů 1634/3,
o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2017, č. j. MV-114484-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2017, č. j. MV-114484-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo ve výroku I. zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-231-16/ZR-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým bylo podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů zrušeno povolení žalobce

k trvalému pobytu, a zároveň zrušil prvoinstanční rozhodnutí ve výroku II., jímž byl žalobci udělen výjezdní příkaz, a řízení v této části zastavil.

II.

Žaloba

2. Žalobce v první řadě namítá, že nebylo spolehlivě zjištěno, po jak dlouhou nepřetržitou dobu se žalobce nacházel mimo území České republiky. Žalobkyně odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 157/2015 - 31 ze dne 11. 12. 2015, ve kterém Nejvyšší správní soud mj. uvádí následující: *„Ze spisového materiálu vyplynulo, že prvostupňový orgán zamítl stěžovateli žádost z důvodu, že opustil Českou republiku v období ode dne 29. 9. 2007 do dne 7. 6. 2008. Během správního řízení bylo stěžovateli umožněno, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán vycházel pouze z razítek z pasu, stěžovatele nevyzval, aby se konkrétně vyjádřil k jednotlivým absencím, nijak tedy nezjišťoval, zda není nepřetržitost pobytu zachována. Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány nezjistily důvody stěžovatelových nepřítomností na území republiky a pouze vycházely z údajů v jeho pasu, a to za situace, kdy na nečitelná razítka nebyl brán zřetel, pochybily, neboť řádně nezjistily, zda stěžovatelovy absence nesplňují podmínky pro to, aby byla zachována nepřetržitost pobytu. Správními orgány totiž nebylo zjištěno, že pobyt stěžovatele mimo území České republiky přesahuje zákonem připuštěnou hranici. Nejen, že nezjišťovaly důvody stěžovatelových nepřítomností, ale vycházely pouze z čitelných razítek pasu. Je třeba přisvědčit, že stěžovatel sám od sebe tyto informace správním orgánům nesdělil, nicméně je na správních orgánech, aby dostatečně zjistily stav věci, přičemž informace mohly po stěžovateli kdykoliv požadovat.“* Na tento rozsudek Nejvyššího správního soudu pak následně navázal v téže věci Krajský soud v Ústí nad Labem (č. j. 15 A 47/2013 – 70 ze dne 11. 5. 2016): *„Ve věci je nutno také poukázat na přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), které v článku 10 odst. 1 ukládá členským státům povinnost cestovní doklady příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřovat otiskem razítka. Dle čl. 11 odst. 1 a 2 Schengenského hraničního kodexu není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.“* Dále v témž rozsudku Krajský soud v Ústí nad Labem judikoval: *„Ve věci však nebylo správními orgány zjištěno, z jakého důvodu přesáhl žalobce zákonem připuštěnou dobu pobytu mimo území České republiky, resp. z jakého důvodu pobýval mimo území České republiky. V daném případě tedy za současného zjištěného skutkového stavu nelze vyloučit aplikaci ustanovení § 68 odst. 3 věta druhá zákon o pobytu cizinců, které zachovává nepřetržitost doby pobytu, pokud jedno období nepřítomnosti nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, kterými je mimo jiné závažné onemocnění. Správní orgány se byly povinny ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu zabývat důvody nepřítomnosti žalobce, což však neučinily. Žalobce byl sice v řízení pasivní, to však nezabavuje správní orgány povinnosti zjistit skutkový stav a opatřit si dostatečné podklady pro rozhodnutí třeba i výsledkem žalobce. To však žalovaný ani správní orgán I. stupně neučinili a dospěli k předčasnému závěru, který nemá dostatečnou oporu ve shromážděných podkladech.“* Citovaná rozhodnutí jsou dle názoru žalobce naprosto aplikovatelná i na jeho případ. Jediným

podkladem, ze kterého správní orgány vycházely při posuzování doby nepřítomnosti na území, byla přechodová razítka či jejich absence v cestovním dokladu žalobce.

3. Žalobce dále namítá, že správní orgán v jeho věci nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci v rozsahu nezbytném pro posouzení, zda důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce budou přiměřené jeho dopadům do osobního a rodinného života. Žalovaný vychází ze svých domněnek, a bez jakékoliv podpory pro toto tvrzení, uvádí, že pouto mezi žalobcem a jeho manželkou, která je občankou ČR, není dostatečně silné na to, aby nutnost žalobcova vycestování tento vztah zasáhla. Žalobce uvádí, že pro toto tvrzení ve spise neexistují podklady a žalobce je tedy přesvědčen, že manželka měla být k jejich společnému vztahu vyslechnuta. Žalobce připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012 ze dne 6. 8. 2013, ve kterém Nejvyšší správní soud zde doslova uvádí následující: „*V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“ Žalovaná stejně jako správní orgán prvního stupně se však přiměřeností dopadů zabývaly ve velmi omezeném rozsahu. Pro toto posouzení jsou pak zásadní nejen rodinné, ale též soukromé aspekty. Žalobce je ženatý, jeho manželka je státní občankou ČR. Domněnky správních orgánů, že mezi nimi není hluboké pouto, nebo že spolu nežijí a nemají se rádi, jsou pouhými domněnkami.*
4. Vzhledem k tomu, že neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí bylo též odvolací námitkou žalobce, avšak žalovaná k ní nepřihlédla, dopustila se též porušení § 89 odst. 2, resp. § 68 odst. 3 správního řádu a zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve věci námitek žalobce plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

IV.

Vyřádření účastníků při jednání

6. Žalobce setrval na svých tvrzeních obsažených v žalobě, žalovaná se k jednání nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem

7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba není důvodná.
9. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav stran délky pobytu žalobce mimo území České republiky. Jestliže žalobce správním orgánů vytýká, že vycházely při posuzování délky jeho nepřítomnosti v České republice toliko z absence záznamů v jeho cestovním dokladu, pak soud konstatuje, že s ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci byl takový postup zcela souladný se zákonem, což ostatně jednoznačně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem, o kterou se ve své argumentaci opírá sám žalobce. Krajský soud v Ústí nad Labem v žalobcem odkazovaném rozsudku totiž uvážil, že „dle čl. 11 odst. 1 a 2 Schengenského hraničního kodexu není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.“ S těmito závěry se zdejší soud v plném rozsahu ztotožňuje – absence záznamů v cestovním dokladu žalobce založila vyvratitelnou domněnku nepřítomnosti žalobce na území České republiky, kterou ovšem žalobce žádným způsobem nezpochybnil, jinak neřečeno správním orgánům nepředestřel jinou skutkovou verzi reality, která by domněnku vyvracela, a mohla se stát předmětem důkazního řízení. Pouze okrajem soud dodává, že skutečnosti uvedené žalobcem v rámci pohovoru na Velvyslanectví ČR ve Skopji naopak délku jeho nepřítomnosti v ČR potvrzují ve shodě s obsahem jeho cestovního dokladu, když žalobce sám uvedl, že v Kosovu žije nepřetržitě od roku 2010.
10. Soud dále neshledal důvodnou námitku, že správní orgány nedostatečným způsobem zkoumaly přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Z konstantní judikatury senátu 57 jasně vyplývá, že odpovědnost za uvedení tvrzení a popis rodinného a soukromého života leží (a to i v řízení vedeném z úřední povinnosti) na cizinci. Základním předpokladem pro uplatnění této úvahy je přitom skutečnost, že cizinec ve správním řízení dostane prostřednictvím svého výsledku transparentním způsobem prostor k předestření skutkové verze reality stran této otázky. V projednávané

věci žalobci byl tento prostor poskytnut, když byl předvolán k výsledku, ale sám jej nijak nevyužil, když odmítl vypovídat. Za této situace postupovaly správní orgány zcela v souladu se zákonem, když při zkoumání dopadů rozhodnutí do sféry žalobce vycházely toliko z důkazů, které jim byly známy z úřední činnosti. Pokud se jedná o námitku neprovedení výsledku manželky žalobce, pak k danému úkonu nebyl dán žádný důvod, když ze zjištěných podkladů jasně vyplynulo, že rozhodnutí není nepřiměřené, žalobce zároveň zůstal zcela pasivní a nepředestřel správním orgánům odlišnou verzi reality, nevnesl tak do řízení potřebu provádět jakékoliv další dokazování – důkaz se vždy provádí k prokázání či vyvrácení určitého tvrzení, které ovšem v projednávané věci nebylo učiněno.

11. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

12. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 20. 11. 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu